

REPORTAGE JAGERSEXAMEN

Een diploma om te doden

Ruim achthonderd mensen doen deze week praktijkexamen voor hun jachtdiploma. Kok Klaas Gunnink wil de gasten in zijn restaurant zelfgeschoten wild serveren.

Door onze medewerker
Maarten Dallinga

Gestoofd wild zwijn, hertenbiefstuk en eendenbout: dat is wat Klaas Gunnink (50) uit Assen graag voor zijn gasten zou willen klaarmaken, van zelfgeschoten wild. Hij is kok in restaurant Van Tarel in Taarlo, een Drents brinkdorp boven Assen. Het restaurant ligt in natuurgebied de Drentsche Aa, met beken die meanderen door een eeuwenoud landschap van heide, hooilanden en esdorpen. „Het is er prachtig”, zegt Gunnink. Geprickeld door de schoonheid van die natuur ging hij met zijn baas in gesprek. „Ik vroeg hem: we serveren geregeld wild, maar hoe zou het zijn als we dat ook zelf gaan schieten?”

Gunnink's werkgever reageerde enthousiast - zo kan het restaurant zich extra onderscheiden - en trok voor hem de knip. In totaal kost zijn jachtopleiding zo'n drieduizend euro. Onderdeel daarvan is een theorie-examen, waarvoor Gunnink vorige maand slaagde met een zeven. Vandaag doet hij het praktijkexamen, met tientallen anderen, op een schietterrein in Biddinghuizen.

Met een groen vest en zijn spijkerbroek in zijn donkerbruine laarzen heeft Gunnink al de uitstraling van een jager. Nu nog dat diploma. Zenuwachtig is hij niet. „Ik weet dat ik het kan, maar hoe de omstandigheden zijn, is afwachten. Ook weet je niet hoe ze beoordelen.”

Het examen bestaat uit drie onderdelen, die je allemaal moet halen: hagelschieten, kogelschieten en jachtpraktijk. Met het jagersdiploma op zak kun je een jachtakte aanvragen. Wel moet je dan ook kunnen aantonen dat je ergens kunt jagen. Daarvoor moet je een eigen jachtveld hebben of door een andere jager worden uitgenodigd. Gunnink moet nog een plek regelen.

Respectvol

In zijn leven spelen (dode) dieren al tientallen jaren een belangrijke rol. Hij volgde de slagersvakschool, werkte als slager in een supermarkt en had zeven jaar lang een biologische slagerij in het centrum van Assen. De keuze voor biologisch was bewust. Gunnink: „In de intensieve veehouderij zien ze alleen maar geld lopen.” Hij wilde daar niet langer deel van uitmaken: „Ik wil juist op een respectvolle manier met dieren omgaan.” De jacht past daar volgens hem bij.

Zoekt hij ook een bepaalde kick? „Nee, maar de macht die je als jager hebt, is wel bijzonder. Jij beslist of een hert of zwijn in leven blijft. Daar moet je op een verantwoorde manier mee omgaan.” Dat je bijvoorbeeld juist de kreupel dieren kiest? Die verantwoordelijkheid zal hem bevrediging geven, verwacht Gunnink.

Hoeveel cursisten net als Gunnink het jachtdiploma willen halen voor hun werk, is niet bekend. „Dat zijn er ieder jaar wel een paar”, zegt Janneke Eigenman, woordvoerder van de Koninklijke Nederlandse Jagersvereniging. Het gaat volgens haar met name om mensen die

Als ik een beestje dood, blijft er meer voedsel over voor de andere dieren

Maaïke Blankvoort
(17) doet jachtexamen

zich bezighouden met faunabeheer bij een provincie en boswachters van natuurorganisaties. Zij zoeken verdieping van hun vak of willen zelf gaan jagen. Een overgrote deel van de cursisten wil gewoon hobbyjager worden.

Tire haut!

Het is bijna 11.00 uur. Klaas Gunnink wordt opgeroepen. Tijd voor zijn eerste onderdeel: hagelschieten. Met nog drie cursisten volgt hij een examiner en een waarnemer die de scores zal noteren en toeziet op de veiligheid. Alle kandidaten moeten hun legitimatiebewijs laten zien. Daarna lopen ze naar de wapenkamer, waar ze een geweer mogen kiezen.

Op en rond het schietterrein liggen overal scherven van kleiduiven. Een veiligheidsbril is verplicht. Iedereen draagt gehoorbescherming. De kandidaten schieten vanaf vijf verschillende posten, op iedere plek worden de schotels van klei en zand vanuit een andere richting gelanceerd.

Gunnink is aan de beurt. Hij loopt naar het rek met geweren, staat stil, kijkt geconcentreerd naar links en naar rechts (om te controleren of de situatie veilig is), pakt zijn geweer voorzichtig op, kijkt opnieuw om zich heen en loopt dan naar de schietpost. Gunnink opent zijn wapen, krijgt een hagelpatroon van de examiner en klappt zijn geweer dicht. „Klaar? Tire haut!” Dat is het teken om te vuren.

Vanaf ongeveer tien meter hoogte wordt even verderop een kleiduif de lucht ingeschoten. Gunnink volgt de

schotel met zijn geweer en schiet. Raak. Kleiduierscherven vallen door het bladerdak. Na vijf schoten klappt Gunnink zijn wapen open en blaast de overgebleven hagel uit de loop. Een grijs wolkje.

Van de 25 schoten moeten er minstens achttien raak zijn. Gunnink raakt dertien kleiduiven en is voor dit onderdeel dus gezakt. „Ik maakte me druk om wat niet goed ging en daardoor ging het alleen maar slechter.” Hij baalt, maar kan dit onderdeel later dit jaar opnieuw doen.

Impala

Op het terras van het schietterrein belt Maaïke Blankvoort (net 17) - strak groen shirtje, groene broek, leren laarzen - met haar moeder. Ze heeft net te horen gekregen dat ze is geslaagd. „Het ging heel goed”, vertelt ze nadat ze heeft opgehangen. „Bij het hagelschieten had ik er 21.” Zenuwachtig was ze wel: „Bij het kogelschieten ging mijn kijker helemaal op en neer, zo'n hoge hartslag had ik.”

Het jagen zit in de familie. „Mijn vader is hobbyjager en zijn opa deed het ook. Ik vond het altijd al interessant. Ik ben graag buiten en heb een hart voor dieren.” Maar zij schiet ze toch dood? „Ik zie een haas liever lopen dan dat ik die neerschiet, ja. Maar het is zo mooi omdat je de populatie gezond houdt. Als ik een beestje dood, blijft er meer voedsel over voor de andere dieren. Of misschien is het beestje dat ik neerschiet wel heel erg ziek...”

Moet je de natuur niet haar gang laten gaan? Onmogelijk, zegt ze: „Alles is door de mens uit evenwicht gehaald.”

Het jachtexamen op de schietbaan in Biddinghuizen. De drie praktijkproeven: met kogels schieten op kleine schietschijven, met hagel op kleiduiven en met losse flodders op pseudo-drijfjacht. FOTO'S KEES VAN DE VEEN

Cijfers Jacht in Nederland

In Nederland hebben ongeveer 27000 mensen een jachtakte.

Zij zijn aangesloten bij ruim driehonderd lokale jagersverenigingen.

Gemiddeld jaagt een jager 510 uur per jaar.

Het terrein waarop in Nederland wordt gejaagd, bestaat zo'n 2 miljoen hectare.

Bron: Koninklijke Nederlandse Jagersvereniging

van twintig centimeter, op honderd meter afstand. Alle vier de schoten moeten raak zijn. Gunnink neemt plaats op een kruk en legt zijn geweer op een kussentje, de kolf strak tegen de schouder. Hij neemt zijn tijd, schiet en wordt door de terugslag naar achteren geduwd. De ruiten van de schietruimte trillen.

Na een paar minuten komt hij tevreden naar buiten. „Het ging goed.” Dit onderdeel heeft hij wel gehaald.

Drijfjacht

Bij het laatste onderdeel, jachtpraktijk, wordt op een open veld een drijfjacht op hazen en fazanten nagebootst. De examiner blaast één keer op een kleine jacht-hoorn, waarmee de 'jacht' wordt geopend: het signaal dat Gunnink mag gaan schieten. Dat doet hij met losse flodders.

De examiner toetst of hij veilig met zijn geweer omgaat. Zo moet Gunnink voorkomen dat iemand het risico loopt te worden geraakt. En daarbij gaat het mis: hij houdt onvoldoende rekening met een houten silhouet dat achter een boom verscholen staat. De examiner grijpt in: hij loopt naar Gunnink toe en zegt dat hij moet stoppen. Zijn examen is ten einde.

Voor Klaas Gunnink is dit een flinke tegenvaller. Hij houdt zijn armen over elkaar, kijkt strak voor zich uit en is even stil. „Ik had verwacht dat het beter zou gaan.” Schrale troost: gemiddeld slaagt slechts 40 procent voor dit voorjaarsexamen. In september en oktober zijn de herkansingen. Daar gaat Gunnink zeker aan meedoen: „Wordt vervolgd!”

